

man er inde paa. Og hvorfor skulde man nu mere end tidligere frygte for, at der skulde ske saa store Forandringer, saa store Ulykker, at man af den Grund absolut nu maatte væge sig. Mig forekommer det, at Risikoen ved at stoppe op er ikke saa overordentlig stor. Og der er et Hensyn til, og det er det, at naar man bygger Høfder ved Indløbet til Tyborøn, saa forekommer det mig — men jeg er ganske vist ikke Tekniker og har ikke været paa Stedet — at man meget let kan fremkalde for stærk Strøm der, at der strømmer mere Vand ind, og det saa atter kan skære sig ud bagved. Det er i alt Fald forsikret mig, at naar man beskytter Tangen ved Høfder der, kan man risikere det, og saa have vi jo ikke andet end Skam til Tak for alle vore Bekostninger. Hvad der nu sker eller ikke sker i den Retning, saa forekommer det mig, at den lange Historie, der gaar forud, viser os, at de Ulykker, der kunne ske, ikke ere af større Omfang, end at man kan risikere dem og saa bagefter afhjælpe dem ved Bevillinger af Statskassen. Det vil i alle Retninger være mere praktisk end at forsøge paa denne uhyre Opgave at beskytte disse lange Kyster mod Vesterhavets Voldsomhed og Sandmasser, som Teknikerne og Ingeniørerne aldeles ikke kunne magte. I Sommer læste jeg et Sted — jeg indrømmer, at det var i et Blad, men der kan jo ogsaa staa sande Ting i Blade, men jeg har ganske vist ikke nærmere undersøgt det — at de erfarne gamle Folk oppe paa Harboøre-Tangen betragte det som et rent Tidsspørgsmaal, naar de skulle bort, og det endskønt vi nu have ofret 5 Mill. Kr. paa Sagen. Men hvis Harboørerne ikke have mere Tro paa Fremtiden, saa forekommer det mig, at det er en noget betænkelig Sag at blive ved paa denne Vej. Jeg erkender, at det er trist og harmeligt, at vi efter at have anvendt saa mange Millioner skulde stoppe op og løbe en Risiko, som man mulig kunde undgaa, men det forekommer mig, at der er en saa ringe Sandsynlighed for, at der kunne ske store og uberegnelige Ulykker, at man ikke af den Grund bør gaa til disse ny Anlæg og til store Vedligeholdelsesudgifter. Det taler for, synes jeg, at man holder inde med denne Kystsikring, naturligvis fraregnet et eller andet mindre Anlæg, men saaledes, at man altsaa holder op med denne store og kostbare Kystsikring. — Maa jeg saa til Slutning sige, at naar den ærede sidste Taler talte om, at naar der blev ofret saa mange Penge rundt omkring, saa maatte der og-

saa kunne falde lidt af til Lolland, saa skal jeg ikke indlade mig paa at afgøre, om Lolland er forfordelt. Men naar man ser paa dette Budget, naar man ser paa Høfderne og de bornholmske Havne, forekommer det mig nok, at det ligesom peger paa en saadan Overflod i Statskassen, at jeg ganske vist kan forstaa, at andre ogsaa kunne faa Lyst til at faa Del deri. Da jeg nu ikke tror, at vor Statskasse egentlig er overfyldt, og navnlig ikke tror, at den vil blive overfyldt, saa kan jeg ikke se andet, end at der er Grund til at holde igen paa disse to Punkter, Jyllands Vestkyst og de bornholmske Havne.

Dinesen: Den ærede Ordfører fremkom med nogle Udtalelser om Fiskerihavnen ved Hundested. Det giver mig Anledning til at gøre et Par Bemærkninger. De Talangivelser, det ærede Medlem anførte med Hensyn til de Midler, der i Tidens Løb ere anvendte til Hundested, ere ganske rigtige, men jeg maa dog oplyse, at da Havnen første Gang fik sin større Udvidelse for nogle og tyve Aar siden, blev det Beløb, der den Gang blev stillet til Raadighed, anvendt under saa lidt Tilsyn, og Havnen bygget saa mangelfuldt, at Sandet vadskede gennem begge dens Moler, saa Havnen ikke kunde holdes ren. Dertil kom, at Havnen var bygget med en fast Broforbindelse ind til Land, hvilket havde til Følge, at Havnen virkede som en Høfde. Sandet stemmede op og gjorde i kort Tid Havnen lige saa usejlbart, som Gilleleje Havn er i dette Øjeblik. Det Beløb af 43,000 Kroner, der derfor blev stillet til Raadighed for Havnen i 1891—92, kom i Virkeligheden kun til at gøre godt igen, hvad man tidligere havde gjort forkert. Dette Beløb kunde i det væsentligste have været sparet, naar Havnen oprindelig havde været bygget paa rette Maade. Det tror jeg dog at burde oplyse. Jeg skal saa tilføje, at det har vist sig, at efter at Havnen er gjort til en Øhavn og dens faste Forbindelse med Landet ombyttet med en Broforbindelse, er der sket Fremskridt Aar for Aar, og Forholdene ere nu saa gode, at Fiskerne trygt ville gaa til at foretage den Udvidelse, hvorom der her er Tale, ved Hjælp af den foreslaede Bevilling. Maa jeg saa, hvad Issefjorden angaar — idet det jo vil erindres, at denne Havn ligger lige inden for Issefjordens Munding — oplyse, at ved den østlige Side af Issefjordens Udløb er der et Bakkeparti, som kaldes Spodsbjærg, og af dette Bakkeparti skyller Søen Aar efter Aar